

Ünneplő gyülekezet!

Mindmáig nem csak emberi szorgalomtól és technikától függ a kenyér, illetve az aratás sikeressége. Éppen ezért, amikor újra asztalunkon a kenyér, keresztyénekként első dolgunk felfelé tekinteni és hálát adni.

Mert Isten adja a kenyeret. A testi táplálékot, amire minden nap szükségünk van. Az ember naponta megéhezik, és naponta magához veszi az Isten gondviselése által adatott kenyeret, amihez bár sok emberi munka társul, de még így is a természeti törvények kiszolgáltatottjaként rászorul Isten áldására.

Amikor igénkben Jézus azt mondja, hogy nem csak kenyérrel él az ember, akkor ezzel mindenekelőtt azt mondja ki, hogy a kenyérre naponta szükségünk van. De ettől elválaszthatatlanul azt is, hogy az életet nem szabad csak kenyérférdésre szűkíteni. Miért? Mert hiába van tele a gyomor, ha üres a lélek. Hiába akár minden optimális adottság a külső körülményekben, ha valahogyan mégis az ember lelke boldogtalan, kiábrándult, sértett, bűntehertől súlyos, vagy éppen talán a félelmek okán minden jót is elutasító, kiüresedett.

Ahogy a testnek a napi eledel szükséges, ugyanúgy a léleknek is, és ezt nem tudja megadni semmi más, mint az Istenhez tartozás lelki nyugalma, lelki töltöttsége. Ezt az állapotot sokféle kifejezéssel körül lehet írni, de talán a legegyszerűbb, ha úgy mondjuk: Isten Szentlelke kell, hogy betöltsön minket. Sok egyéb öröme lehet az embernek az életben, lehetnek sikerei, lehetnek művészi élményei, lehetnek felemelő közösségi ünnepei, de ezek együtt sem tudják megadni azt, amit az Istenhez tartozásnak a bizonyossága, vagyis az, hogy Isten ott van egyszerre körülöttünk és bennünk.

Testvéreim! E felvezetésem után most lássuk közelebből igénket, hogy a kenyérrel, mint Isten ajándékával hogyan tud, sőt hogyan akar megkísérteni a Sátán, hogy a Szentlélekkel való betöltekezés helyett csak a kenyérrel éadjuk be!

Először is azzal kísérti Jézust, és azóta is a hívőket, hogy a kenyérférdés olyan gazdasági kérdés legyen, amiben a kis munka, nagy nyereség legyen a fő szempont. Legyen vacak kőből finom kenyér! Sokan igyekeznek úgy megadni a testnek szinte mindent, hogy közben a hozzá való út nem egyenes. Magyarul: nem szorgalommal, hanem lustán, vagy pedig mások munkáját felélve, kihasználva. Az, hogy mindmáig akkora egyenletlenség van a kenyérférdésben a világon, az nagyrészt annak köszönhető, hogy akik megtehetik, szívtelenül besöpri maguknak a teljes hasznót, nem törődve azzal, hogy a kenyérférdésnél nem győztes-vesztes harcot kell vívni. Jézus minimális befektetéssel maximális kenyérhasznót csinálhatott volna mind magának, mind másoknak. De nem tette. Ez nem isteni út. Ahogy az sem, amikor napjainkban az a sikk, hogy kevés munkáért magas fizetést kapjanak. És akiknek ez összejön, azok büszkék is erre. Nem a magas fizetést sajnálom tőlük. Hanem azt nem értem, hogy miért nem gondolnak bele abba, hogy a nagy haszonért valaki, vagy valakik bizony megdolgoznak, csak éppen a haszon nem az ő zsebükben köt ki. Az, hogy a csecsemő, vagy az aggastyán munka nélkül mindennapi kenyeret kap, az rendben van. Aki nem tud dolgozni, az attól még egyék. De aki nem akar dolgozni, az ne is egyék. Vagy aki tisztességtelen haszonnal akar dolgozni, az ne éljen más kárára! Isten azt parancsolta, hogy az ember művelje és őrizze a földet. Azt a földet, amelyik a haszon mellett bogáncsot is terem, és olykor, mint ha az ember ellensége lenne. A kenyérférdés minden időben munka kérdése kell, hogy legyen, és hozzá isteni áldás kérdése. Másként átkozott lesz a keveseknek a jóllakása a sok miattuk éhező miatt.

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2023. augusztus 20-án

Talán ismerik némelyek közületek azt a régi viccet, hogy „Mi az: feldobják: csavar, leesik: traktor. Szovjet népmese”. Nos, ez a hozzáállás viccnek, vagy mesének jó, de keresztyénekként megengedhetetlen lenne, ha természetesnek vennénk, hogy magunknak szinte a semmiből, másnak meg keservből juthat csak a mindennapi kenyér. Itt most nyilván nem arra gondolok, amikor sokaknak azért keserves a kenyérhez hozzájutás, mert folyékony kenyérré váltották. Az más. Egy szó, mint száz: Jézus nemet mondott a munka nélkül kapott kenyérre: Isten akkor áldja meg a kenyérünket, ha az nem szétválaszt minket, embereket, hanem összeköt.

A második gondolat, amit szeretnék az ige alapján veletek megosztani az, hogy az isteni lehetőségeinket, ami másnak akár csodaszámba menne, bűn, ha csak a saját javunkra használjuk fel. Ha Isten Fia vagy, akkor tedd ezt és ezt! – sugallta a Sátán Jézusnak. Ha ügyes zenész vagy, ügyes vállalkozó, tehetséges vezető, akkor tedd csak bátran ezt és ezt! – sugallja a Kísértő ma is sokaknak. Jézus megtehetette volna, hogy jó módban éljen az isteni adottságaival. De nem élt vele. Sajnos, az Istentől kapott tehetségeinkkel, lehetőségeinkkel és hatalmunkkal mi emberek viszont nagyon könnyen visszaélünk. A férfi az erejével, a nő a szépségével, a gyermek az aranyosságával, mindenki csúnyán visszaélhet azzal, hogy amiben több, amiben erősebb, vagy ügyesebb a másikhöz képest, azt a maga javára, maga hasznára fordítsa. Urambocsá, a lelkészek is igen nagy nyereséget kaszírozhatnak be magunknak, hiszen mi azonnal tiszteletesek vagyunk, mi embereket üdvözítők vagyunk, a hívek a mi híveink, stb. Jézus annyira nem élt a maga javára a tehetségével, hogy nem csak, hogy a követ nem változtatta át magának kenyérré, de amikor egyszer valaki azzal ment hozz, hogy jó mester, mit tegyek az üdvösségemért, Jézus azt mondta: miért hívsz jónak? Egyedül Isten jó. Jézus még a dicséretet sem fogadta el.

A kőből kenyeret csinálni isteni áldással lehet ugyan, tehetséggel a kicsiből nagyot alkotni szintén lehet, de ha ez a saját haszonért van csak, akkor már nem isteni áldásról beszélhetünk, hanem ördögi megszállottságról. Itt jegyzem meg azt is, hogy bizonyos képességekhez jutásnál inkább beszélhetünk arról, hogy az illető úgy jutott hozzá, hogy az Ördög sarkantyúzta és nem úgy, hogy Isten segítette. Summa summarum: az Istentől kapott erőinket, képességeinket nem szabad csak a magunk hasznára fordítani. Erre is tanít Jézus.

Végül harmadik üzenetként azt szeretném mondani: Jézus a Sátán ellen azzal védekezik hatékonyan, hogy Isten akarataira hivatkozik. A Bibliára. Az ige szavára. A Szentlélek tehát nem úgy működött Jézusban, hogy isteni csodával őt elkergette, hanem úgy, hogy isteni áramlatba magát behelyezve védettsége lett, és ekkor az Ördög eltűnt. Aki ismeri Isten akarata és azt használni is tudja, az védett a Sátán erejétől. Aki igével táplálkozik, az lelkileg stabil. Aki örömmel éli életét Isten akarata szerint, az nem jön kísértésbe hamis nyereségtől. Aki viszont nem ismeri Isten írott szavát, akinek a teológiája nem más, mint saját teológiai okoskodás, az nem sok jóra számíthat a kísértések idején.

Hívókként nem abban különbözünk másoktól, hogy nekünk a kő kenyérré válik, hanem attól, hogy életünk Isten kezében eszköz. Erre nevezhetnek azok, akik azt mondják: „mi a magunk urai vagyunk”, de a tapasztalat azt mutatja: aki nem engedi, hogy Isten kezében legyen eszköz, azt majd a Sátán fogja a kezébe venni és eszközül használni. Jézus nem hozott jóléti rendszerváltást e világnak, de elhozta az üdvösséget e világnak. Most, az új kenyér ünnepén hálaadással vesszük magunkhoz a kenyeret, de még nagyobb hálaadással fogjuk majd 2 hét múlva magunkhoz venni az úrvacsorai kenyeret, amiben Krisztus megtörtetett testét vehetjük magunkhoz, mint üdvösségünk zálogát. Ámen.